

UCHWAŁA

Dnia 2 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant sekretarz sądowy Lena Stasiak

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,
na posiedzeniu w dniu 2 grudnia 2025 r.,
wniosku pełnomocnika wnioskodawcy T. L. o wydanie uchwały zezwalającej na
pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Okręgowego [...] w W. X. Y.
za czyn z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k.
na podstawie art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów
powszechnych

uchwalił:

I. odmówić zezwolenia na pociągnięcie sędzi Sądu Okręgowego
[...] w W. X. Y., do odpowiedzialności karnej za wskazany we wniosku
czyn z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k.;

II. kosztami postępowania immunitetowego obciążyć Skarb
Państwa.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego T. L. - adw. P. P. złożył wniosek o wydanie
uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu
Okręgowego [...] w W. X. Y. za to, że:

„w dniach 16 maja 2024 r. oraz 25 czerwca 2024 r. a ponadto na rozprawie
w dniu 31 stycznia 2025 r. w Sądzie Okręgowym [...] w W. [...] Wydział
Karny Odwoławczy, ul. [...], znieważała oraz zniesławiała pokrzywdzonego T.
L. poprzez używanie słów antysemickich wywołała u pokrzywdzonego

uzasadnione znieważenie, gdyż używanie słów w stosunku do podsądnego, że jest innej nacji, to znaczy żydowskiej, wywołało u pokrzywdzonego poniżenie, poczucie braku bezpieczeństwa oraz antysemityzm",
tj. za czyn z art. 212 § 1 k.k. oraz art. 216 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Analiza przedmiotowego wniosku prowadzi do uznania, iż jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Powyższy nie zasługiwał na uwzględnienie nie tyle z uwagi na brak dostatecznego uprawdopodobnienia popełnienia przez sędziego Sądu Okręgowego [...] w W. X. Y. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 212 § 1 k.k. oraz z art. 216 § 1 k.k., co niewykazania takowej okoliczności w jakimkolwiek wręcz stopniu.

Rozpoznawany przez Sąd wniosek skierowany w niniejszej sprawie dotyczy czynu ściganego z oskarżenia prywatnego. W takich przypadkach sąd dyscyplinarny orzeka zasadniczo na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę, bowiem to „rzeczą oskarżyciela, a nie sądu jest formułowanie oraz wykazywanie przesłanek uzasadniających zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, toteż oskarżyciela – a nie sąd dyscyplinarny – obciąża powinność gromadzenia i prowadzenia wszystkich niezbędnych w sprawie dowodów, uzasadniających w pełni podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2003 roku, SNO 29/03, Lex nr 470220; uchwała SN z dnia 24 października 2014 roku, SNO 43/14, Lex nr 1544217).

Obowiązek przedłożenia materiału dowodowego przemawiającego za zasadnością wniosku należy tym samym do wnioskodawcy, a wyjątkiem od tej zasady jest jedynie sytuacja, w której nie posiada on realnych możliwości uzyskania materiału dowodowego, a zdolnością tą dysponuje wyłącznie sąd dyscyplinarny. Podkreślić wymaga jednocześnie, iż wnioskodawca, chcąc ewentualnie przeprowadzić określone dowody w postępowaniu immunitetowym inicjowanym przez oskarżyciela subsydiarnego lub prywatnego, winien załączyć do akt sprawy (wniosku) ich kopie, które jako strona postępowania karnego ma prawo bez przeszkód pozyskać. W sytuacji natomiast, gdy nie dołączono do wniosku jakichkolwiek dowodów bądź przedłożone dowody nie wykazują żadnego

widocznego związku z treścią zarzutu formułowanego wobec osoby objętej wnioskiem, wówczas żądanie wnioskodawcy uznać należy za bezzasadne w stopniu oczywistym.

Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Jak wynika z uzasadnienia wniosku, objęta wnioskiem sędzia miała dopuścić się przestępstw z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. podczas prowadzonej rozprawy w dniu 31 stycznia 2025 r. w Sądzie Okręgowym [...] w W. w sprawie o sygn. [...] oraz w treści pism kierowanych do T. L. w dniach 16 maja 2024 r. oraz 25 czerwca 2024 r. używając słów wskazujących, że *jest innej nacji, to znaczy żydowskiej*, co wywołało u pokrzywdzonego poniżenie, poczucie braku bezpieczeństwa oraz antysemityzm. Rzecz jednak w tym, że pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, poza powieleniem treści prywatnego aktu oskarżenia, we wniosku o uchylenie immunitetu nie przytoczył żadnych sformułowań, ani nie przedstawił żadnych dowodów, które pozwalałoby na przyjęcie, iż nie tyle, że powyższe działanie sędzi doprowadziło do znieważenia bądź zniesławienia oskarżyciela prywatnego co, że w ogóle taka okoliczność zaistniała. Zasadniczo uzasadnienie wniosku dotyczy jedynie niepopartego dowodami subiektywnego poczucia pomówienia i znieważenia, które ma odczuwać T. L. Trudno więc w tym zakresie uznać, że zachodzi jakiegokolwiek uprawdopodobnienie podejrzenia popełnienia przez sędzię Sądu Okręgowego [...] w W. X. Y., czynu opisanego w części wstępnej.

Mając na uwadze nieprzedstawienie przez wnioskodawcę jakichkolwiek dowodów uprawdopodobniających popełnienie przez objętą wnioskiem sędzię przestępstw z art. 212 § 1 k.k. oraz z art. 216 § 1 k.k., a nadto stwierdzony po lekturze wniosku brak jakichkolwiek podstaw do uchylenia immunitetu formalnego, Sąd Najwyższy odmówił wyrażenia zgody na jej pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, orzekając jak w sentencji uchwały.

[M. T.]

[r.g.]

